

NGHIÊM CA LINH

Thiên Dục

DTV EBOOK

Nghiêm Ca Linh

Thiên Dục

Nguyên tác tiếng Hoa, tác giả Nghiêâm Ca Linh (Geling Yan)

Lan Huệ chuyển ngữ theo bản tiếng Anh, Celestial Bath của Lawrence A. Walker.

Chuyện đã được dựng thành phim "Xiu-Xiu, The Sent Down Girl" do Joan Chen đạo diễn.

Chú thích của dịch giả Lawrence A. Walker:

Câu chuyện có bối cảnh ở miền thảo nguyên tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc, nơi giáp giới với Tây Tạng, vào giữa thập niên 1970 khi cuộc Cách Mạng Văn Hóa đang trên đà hủy diệt, giới thanh niên bị cưỡng bách ra nông trường học tập lao động với quần chúng bắt đầu lục tục trở về thành phố. Nhân vật chính, một thiếu nữ vị thành niên, học chẵn ngựa cho quân đội, không biết rằng các đơn vị kỵ binh đã bị giải thể từ đây.

Mây phơn phớt chạm đám cỏ lá sắc. Thân cỏ, oằn trĩu hạt, nhấp nhô như sóng, đợt này cúi đầu chào đợt sau.

Văn Tú ngồi ở lưng đồi nhìn Lão Kim đang đổ dốc, bóng lão nhỏ dần, như một con sóc chổ. Văn Tú là người của đoàn Thanh Niên Trí Thức đã được Lão Kim tuyển lựa để thực tập chăn ngựa với lão. Ngày theo Lão Kim đến địa điểm chăn ngựa, khi thấy chỉ có duy nhất một chiếc lều tròn nhà binh như lều dân du mục, nàng hiểu mình phải sống chung lều với Lão Kim. Trước đó, Cục Chăn nuôi cho biết nàng không cần phải e ngại gì về Lão Kim: cái ầy của lão đã bị xẻo gọn từ lâu. Vài chục năm trước, một trận thư hùng đâm máu đã xảy ra tại đây. Phe địch tóm gọn Lão Kim, lúc ấy chỉ mười tám tuổi, đưa một đường dao ngọt giữa đôi chân lão. Từ đó lão đành ầu sầu thương tiếc đời nam nhi. Đã có sáu, bảy cô của đoàn Thanh Niên Trí Thức theo học chăn ngựa với lão, chưa có cô nào mang bụng chứa trở về. Rõ ràng phe địch đã cạo vét gọn sạch lão.

Mặc dù thế, Văn Tú vẫn ghét Lão Kim. Nếu lão đừng chọn nàng, có lẽ nàng đang cùng với hàng trăm đoàn viên Thanh Niên Trí Thức khác, ở lại xưởng sản xuất sữa bột. Có lần nàng hỏi Lão Kim vì sao lão chọn nàng, trong bao nhiêu người khác, để chăn ngựa. Lão Kim trả lời, "Cô có gương mặt ngựa."

Không thể nói Văn Tú xấu xí; khi còn là nữ sinh trung học ở Thành Đô, chắc chắn không. Nàng chỉ hơi thấp và gầy. Thân hình nàng, giống như một con ong bắp cày, vòng eo nhỏ xíu có thể đo gọn trong hai gang tay, trông như bị cắt thành hai phần riêng biệt. Mỗi khi nàng trèo lên hay bước xuống ngựa, Lão Kim chạy đến, hai tay căng ra, dang rộng, và nói, "Lên nào!" hay "Xuống nào!" Lão sẽ đỡ nàng, một tay dưới mông, tay kia dưới nách. Văn Tú có cảm tưởng đôi tay của Lão Kim thật sự muốn làm một điều gì khác. Sau khi nàng đến thảo nguyên không lâu, đã có vô số đàn ông già vờ dạy nàng cách lên, xuống ngựa để đụng chạm nàng. Sau mỗi lần như thế, Văn Tú lại kín đáo sờ vào những chỗ trên cơ thể đã bị xúc phạm, như thế bằng cách đó, nàng có thể phục hồi chúng. Cục Chăn Nuôi có những buổi chiếu phim ngoài trời. Lúc phim kết thúc, sau khi máy phát điện tắt, lập tức có ít nhất mười nữ đoàn viên Đoàn Thanh Niên Trí Thức la toáng lên, "Đồ cà chớn, tiên sư bố mày!" Các cô đều đã bị sờ soạn. Lúc đó những chùm đèn pin loang loáng cắt nhau, xẻ tứ tung trên bầu trời đen như những mũi giáo đâm loạn xạ vào nhau. Đây là cách duy nhất đám trai tráng ở đây có được niềm vui.

Từ khi bắt đầu chặn ngựa với Lão Kim, nàng không còn xem phim nữa. Để đến chỗ chiếu phim, nàng phải ngồi sau lưng Lão Kim, cưỡi ngựa đi xa hai, ba chục cây số. Ôm lưng Lão Kim là chuyện nàng ghét nhất, nên nếu không xem phim, thì đành vậy.

Cách lều khoảng mười cây số, ở chân đồi, có một dòng suối cạn. Kéo rê một chiếc túi da lép kẹp dọc theo lòng suối là cách duy nhất để lấy nước. Thế nhưng mỗi khi Văn Tú thân ngựa ngáy, Lão Kim lại bảo ngay rằng có cách tắm gội. Nàng sẽ ghé lão vừa ngheu ngao hát, vừa kéo nước và nàng thừa hiểu tiếng hát đó dành riêng cho nàng. Lão Kim là một ca sĩ tài ba. Giọng hát của lão dư sức làm âm nhạc từ loa phóng thanh của Cục Chăn Nuôi phải kín đáo chào thua! Đôi khi trong bài hát của lão như có tiếng ngựa hí, đôi khi tiếng cười cười be be. Khi nghe lão hát, nàng cảm thấy như phổi phổi lặn trên triển cỏ, mặc dù dường như Lão Kim đang kể lại tâm sự đau khổ và những giấc mộng bất thành của lão.

Lão Kim đang hát trên đường từ suối về. Tiếng hát lớn dần. Nàng có thể ngửi mùi ngựa trên thân thể lão, ngay khi lão còn đang hí hục leo đồi.

Lão mỉm cười với nàng. Bộ râu đã lua thưa để lộ cái cằm trơ trụi. Đôi khi, lúc rảnh rỗi, lão hay rì mọ tìm kiếm những gốc râu cùn để vật bỏ.

Để tránh ánh nắng chói, nàng nheo một mắt nhìn lão. "Ê, Lão Kim! Sao lão ngưng hát?"

"Mắc công chuyện."

"Nhưng lão hát hay lắm!" Đó là sự thật. Có nhiều lúc nàng ghét lão. Ghét chặn ngựa với lão. Ghét ở chung lều với lão. Đôi khi nàng muốn lão chết phứt đi – nhưng tiếng hát của lão thì không. Bài hát của lão sẽ theo nàng mãi mãi, sau khi nàng rời khỏi chốn này.

"Phải ngưng hát," Lão Kim nói, mỉm cười ngượng ngịu.

Văn Tú ghét cái răng cửa bằng vàng của lão, đã biến một nụ cười đẹp trở thành xấu xí. Nếu không có cái răng vàng ấy, có lẽ lão trông không đến nỗi dữ tợn vậy.

Tên họ đầy đủ của Lão Kim là Kim gì đó, gì đó... bốn âm cả thấy. Nếu ta đi sau một đám người Tây Tạng và gọi lớn tên đó, sẽ có ít nhất mười mạng quay lại đáp ứng. Văn Tú chẳng buồn nhớ cái tên ấy. Cứ "Lão Kim, Lão Kim," như thế dễ hơn cho mọi người. Lão Kim trạc bốn mươi, nhưng trông già hơn tuổi. Người Tây Tạng không ghi chép ngày sinh, do đó ta khó biết lão còn dưới ba mươi hay đã gần năm mươi. Không như những tay chăn ngựa lớn tuổi khác của Cục Chăn Nuôi, Lão Kim không dành dụm được gì. Lão chẳng có lấy một cái đồng hồ đeo tay hay một cây bút máy. Vật sở hữu đặc giá nhất của lão là chiếc răng vàng, không những thế, lại do mẹ lão để lại. Bà đã dặn lão, ngay sau khi bà chết phải lập tức nhổ kéo người lo việc thiên táng của bà sẽ lấy mất. Sau đó, Lão Kim đã nhờ người thợ rèn dao. Người này biết làm cán dao bằng xương, đã áp dụng cùng một kỹ thuật, bọc cho lão chiếc răng vàng.

Hai chiếc túi da đầy nước lưng lưng bên hông ngựa. Lão Kim phát vào móng con vật, nó ì ạch trèo lên đồi. Cái bụng tròn lẳn vì nhét đầy cỏ, dong đưa hết bên trái sang bên phải theo nhịp chân. Lão Kim đi theo sau, bờ vai lực lưỡng của lão cũng nhấp nhô lên xuống.

Nếu không biết trước, ta không nhận ra được sự khác biệt giữa Lão Kim và những người đàn ông khác. Nhất là khi Lão Kim quăng thòng lọng bắt ngựa. Thân hình của lão hợp với sợi thừng thành một vòng cung căng thẳng. Khi con ngựa bắt đầu cất vó, Lão Kim đã tóm gọn. Trong vòng mấy trăm cây số vùng thảo nguyên này, không một gã trai tráng nào có đôi tay thành thạo và khỏe mạnh như lão.

Lão Kim trút nước trong túi da ra cái hồ hình bầu dục trên đỉnh đồi, đã được lão đào sẵn. Hồ hơi nông. Sâu hơn một chút, có thể để vừa một cổ quan tài. Hồ lót một miếng plastic đen, xé từ bao đựng thực phẩm ngựa.

Văn Tú ngồi một chỗ lưng chừng con dốc, hướng về phía chân đồi, nàng ngoái cổ lên nhìn Lão Kim. Sau khi quan sát lão một lúc, nàng hỏi, "Lão đang làm gì thế?"

"Rồi cô sẽ thấy," Lão Kim trả lời.

Lão cởi phăng áo. Vải áo ướt đầm mồ hôi và nung dưới nắng, dán chặt vào lưng lão như một lớp băng. Khi lột ra, nó xít lên một âm thanh, và một chút

khởi. Lão đổ nước vào hồ, nước từ từ dâng cao. Đã ngập hơn nửa.

Cổ của Văn Tú nổi lên, vì cứ phải quay đầu nhìn lão.

"Lão làm được gì rồi?" nàng bưng bình hỏi tiếp.

"Chờ một chút," Lão Kim gằm gù. Mỗi lần Văn Tú lên hay xuống ngựa và không để lão giúp, khi gằm gù như thế, đôi môi lão lại vén ra, để lộ chiếc răng vàng. Âm thanh hờn dỗi như của đàn bà, không thích hợp chút nào với thốt lung đồ sộ và bộ mặt nhà quê to bè của lão. Cũng có một tính cách thú vật nào đó trong âm thanh ấy.

Văn Tú vu vơ nhìn bầy ngựa dưới chân đồi. Cách nàng không xa, Lão Kim ngồi bệt trên đất, lão lấy ra một cái túi nhỏ đựng lá thuốc, chà chà mấy miếng lên đùi, rồi cuộn thành một cuộn thuốc. Lão nhét cuộn thuốc lên môi và bắt đầu châm lửa. Văn Tú nghe tiếng diêm quẹt xột xột chạm nhau và gãy vụn, nàng nheo mắt nhìn nhìn – theo kiểu "đáng đời lão", nhìn lão đánh vật với cuộn thuốc đã cháy. Phải ít nhất mười mấy cái que diêm bị gãy hay bị gió thổi tắt, lão mới đốt được cuộn thuốc, đang thu lu ở khóe miệng như một khúc thần công. Trong ánh nắng gay gắt giữa trưa, ta không thể thấy đóm lửa ở đầu cuộn thuốc, hay khói thuốc, chỉ thấy những quầng tối mịn như tơ vờn vợn trên gương mặt lão. Khói thuốc kết lệt: cuộn thuốc càng ngắn, mùi hôi càng đậm.

Hơi nước cũng bay lên từ cái hồ nhỏ. Không khí bên trong luồng hơi nước biến dạng, cong queo và loang loáng bóng. Miếng plastic đen hút ánh nắng, hâm nước nóng lên. Mau hơn cả thời gian Lão Kim thọc một cuộn thuốc.

Tò mò, Văn Tú leo dốc lên hồ nước trên đỉnh đồi. Nàng nhúng tay để thử, rồi kêu "Nước nóng muốn phỏng da!"

"Cô tắm được rồi đây," Lão Kim trả lời.

"Còn lão thì sao?"

"Cứ tắm đi. Nước sẽ nóng lên rất nhanh, coi chừng không tắm kịp."

Nàng biết Lão Kim không tắm rửa gì cả. Lần đầu tiên khi lão giúp nàng xuống ngựa, nàng biết đây là một người đàn ông chưa hề có một lần tắm gội trong đời.

"Tôi sắp cởi y phục ra," Văn Tú nói.

"Thì cởi đi," Lão Kim trả lời, tiếp tục chòng chực nhìn nàng.

Văn Tú chỉ tay về phía dưới đồi, nơi có lũ ngựa. "Lão xuống lừa ngựa đi. Có mấy con sắp sửa chạy mất kìa."

Lão Kim, hơi khó chịu, từ từ quay đầu sang hướng khác. "Tôi sẽ không nhìn trộm cô."

Văn Tú ngồi thụp xuống đất. "Nhưng tôi không thể nào tắm nếu lão còn ở đây!"

Lão Kim không nhúc nhích. Lão biết nàng sẽ không bỏ lỡ cơ hội tắm rửa. Nàng thích tắm rửa. Đêm đầu tiên, nàng múc nước cho vào cái thau nhỏ, đặt xuống đất cạnh chân giường, thối tắt ngọn đèn dầu. Vừa lúc cởi xong chiếc quần lót, nàng nghe tiếng xột xoạt từ phía ổ rơm của Lão Kim.

Khi nàng ngồi, hai chân chằng hàng bên trên chậu nước, nhúng nước cái khăn thật cẩn thận để không gây ra tiếng động, Lão Kim đã im phăng phắc như chết. Nàng có cảm giác như tất cả lòng mạng trong tai Lão Kim đang dựng đứng lên, nghe ngóng.

"Lau rửa hả?" cuối cùng Lão Kim cũng nói, giọng thân mật bãi buổi.

Nàng không thèm để ý đến lão, tay vẫn vốc nước đều đặn, tiếng nước róc rách như tiếng đàn vịt trời theo nhau đáp xuống mặt hồ.

Để phá tan sự im lặng đầy ngưng ngập, Lão Kim ửng lên, "Ê ê! Con gái Thànห์ Đồ mấy cô, không tắm không chịu được."

Kể từ đó, nàng ghét cay ghét đắng Lão Kim. Sáng hôm sau, nàng quây một miếng vải bạt làm vách, che một góc nhỏ riêng biệt, cho cái giường và ổ rơm của mình.

Lúc này Văn Tú gần như không còn y phục trên mình. "Lão không được quay đầu lại nhìn," nàng cảnh cáo.

Lão Kim quay lưng về phía Văn Tú. Lão ngẩng đầu nhìn trời và nhận xét, "Mây đang bay tới theo hướng này."

Văn Tú, bây giờ hoàn toàn khỏa thân, nói, "Lão không được phép quay đầu lại!"

Rồi nàng bước vào hồ. Lúc đầu nàng để làn nước nóng từ từ mơn man làn da, sau đó nàng nhúng hẳn người trong nước và rít lên vì mẫn ngứa. Vui thích, nàng cười khúc khích ngây dại. Quỳ trong hồ, nàng dùng khăn tay vốc nước lên mình.

Lão Kim ngồi cứng đờ, không cựa cựa, không quay đầu. Lão đang ở lưng chừng đồi, dưới thấp. Dù có ngoảnh đầu nhìn lên, lão cũng không thể thấy Văn Tú trọn vẹn. Tuy thế, Văn Tú trong khí bận bịu với bánh xà phòng thơm vẫn không quên canh chừng cái gáy của lão. Trước khi cầm bánh xà phòng, nàng phải rẩy tay cho thật khô. Nếu tay còn quá ướt, sẽ phí phạm xà phòng. Mẹ nàng đã dạy như thế. Chả của Văn Tú là thợ may, và ông biết cách may cắt để có nhiều vải dư. Trong suốt những năm kết nghĩa vợ chồng, mẹ của Văn Tú không bao giờ phải tự mua sắm quần áo.

"Lão Kim, hát thêm một bài nữa đi!" Văn Tú yêu cầu, nàng đã kỳ cọ xong xuôi và đang ngâm mình thoải mái.

"Mây đang bay đi theo hướng này." Lão Kim chuyển ánh mắt từ một góc trời này sang một góc trời khác, như thể đang dõi theo những áng mây trời, rồi cố ý quay lại nhìn Văn Tú. Lão thấy đôi vai nồn nà như trứng gà bóc và gương mặt nâu rám nắng. Sắc trắng của cơ thể nàng trong hồ, mờ ảo như một vầng trăng ngà vỡ vụn, lung linh trên mặt nước lao xao.

Văn Tú rú lên, "Lão Kim, đồ dịch vật!" và nàng tát nước xà phòng về phía lão.

Lão Kim lẹ làng quay đi, ngồi đằng hoàng trở lại, lau mặt bằng cái nón vải xanh lục kiểu Mao.

"Vái trời cho mắt lão đau!" Văn Tú nguyên rủa.

"Tôi có thấy gì đâu," Lão Kim phản đối, vẫn còn chùi nước trên đầu mũi và môi.

"Lão mà không thấy gì, cũng vái trời cho mắt lão đau!"

"Tôi chẳng thấy gì."

Một chớp sau, Văn Tú đã sẵn sàng mặc y phục vào. Ở chân đồi hai người đàn ông, mỗi người cỡi một con bò đi tới. Họ đang trên đường lừa một đàn bò đến lò sát sinh. Cả hai đều quen biết Lão Kim, họ gọi to: "Lão Kim! Lão Kim! Ông đang ngồi chồm hổm trên đó làm gì thế?"

"Đừng đi lên!" Lão Kim gào lên.

"Ông đang làm gì thế? Ngồi đó hả?" Nói xong, gã đàn ông đi trước giục cương con bò đang cỡi, chạy bọc theo chân đồi, lên đỉnh.

"Đừng lên đây!" Lão Kim vội vàng quay đầu lại Văn Tú và ra lệnh, "Mặc quần áo vào."

Đến lúc ấy hai gã đã nhận ra Văn Tú đang co rúm người tìm cách che thân, nhưng họ vẫn giả vờ như thể họ đến để chòng ghẹo Lão Kim. "Lão Kim, ai cũng nói lão phải ngồi để đó. Hôm nay bắt quả tang, tụi tui muốn cỡi!"

Lão Kim lôi xệch khẩu súng tiểu liên từ dưới đất lên, nhắm kỹ hai gã qua lỗ đầu ruồi. Khi họ tiếp tục tới gần, súng nổ đoàn rít. Một trong hai con bò, nhảy dựng mông rồi quay đầu, loạng choạng chạy xuống sườn đồi theo đường chéo góc. Trông nghiêng, con vật, một sừng bị xén gọn, mất hết thặng bằng và phương hướng.

Gã đàn ông bị hất xuống đất, chửi toáng: "Sao dám bắn chúng tao, Lão Kim, đồ chó đẻ!"

Nhổ một ít nước bọt lên bá súng, Lão Kim dùng vạt áo lau vết thuốc súng. Lão chẳng nói chẳng rằng, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Nạp một viên đạn khác vào lòng súng, lão hỏi gã đàn ông còn lại, đang điếng người trên mình bò, không biết nên tiến hay lùi, "Mì muốn ăn một viên kẹo đồng nữa?"

Gã vội vã kéo cương bò, quay đi, và ném lại sau lưng, "Chờ đó, đồ chó đẻ!"

"Chờ gì? Chờ mì trở lại căn hai hòn bi của tao? Tao còn cái khỉ mốc gì đâu!" Lão Kim gào lên. Hai tay lão vỗ đồm độp vào hạ bộ, làm bụi bay tứ tung.

Văn Tú phá lên cười. Nàng thấy cái gan dạ của Lão Kim rất thật: không còn gì để mất, chó nên không ai có thể đe dọa lão được nữa.

Tính đến chiều hôm đó, một ngày của tháng Mười, Văn Tú đã theo Lão Kim chặn ngựa được đúng nửa năm. Có nghĩa là, nàng đã tốt nghiệp. Bây giờ nàng có khả năng hướng dẫn một trung đội nữ đoàn viên Thanh Niên Trĩ Thức đi chặn ngựa. Sáng sớm tính mơ nàng đã thức dậy, thò đầu ra khỏi lớp bạt ngăn lều, và hỏi Lão Kim, "Lão có nghĩ rằng hôm nay họ sẽ tới đón tôi về Cục Chấn Nuôi?"

Lão Kim vừa mới bước vào, trên tay lão, đồng cùi còn đọng một lớp giá mỏng trắng. "Cái gì hả?" lão trả lời.

"Đã được sáu tháng. Họ nói sau sáu tháng, tôi có thể trở lại Cục Chấn Nuôi. Đã một trăm tám mươi ngày. Tôi đếm từng ngày."

Lão Kim nới lỏng tay, mở cùi lặn lông lóc xuống đất. Lão đang mặc một chiếc áo lông nhá blin, tự sửa. Hai ống tay áo bị cắt bỏ, bày ra hai cánh tay lòng thòng như vượn, khiến lão trông vừa khéo léo, vừa vụng về. Lão nhìn Văn Tú.

"Cô sắp đi?"

"Đi?" nàng trả lời. "Tới phiên tôi." Nàng nhí nhảnh nghịch cái cầm be bé, rồi rút đầu vào phía sau tấm bạt.

Nàng bắt đầu bày quần áo ra, lựa một bộ sẽ mặc. Từ hai bộ giống hệt, nàng chọn một, giờ cao về phía ánh sáng của đèn lửa, xem có bao nhiêu lỗ thủng. Không, bộ này không được. Nàng xem xét bộ kia, nhưng nó cũng chẳng lành lặn gì hơn. Cuối cùng, thở dài, nàng đành mặc bộ ấy. Với chiếc khăn choàng cổ bằng voan, với mái tóc chài gọn ghẽ, trông nàng cũng không tệ lắm. Khi nàng khéoát màn bước ra, nước trà bờ Lão Kim nấu đang sôi bùm bụp trên bếp.

Để bắt chuyện, Văn Tú hỏi, "Lão ăn sáng chưa?"

"Đang nấu," Lão trả lời, chỉ vào lò.

Lão không ngừng đưa mắt theo dõi nàng – tươi tắn và xinh xắn, trong khi tay vẫn máy móc bẻ gãy những que củi. Nàng lấy một mảnh gương vỡ hình tam giác, đưa cho lão. Lão lập tức đứng dậy cầm lấy. Nàng không cần nói một lời. Lão nâng mảnh gương cao hay hạ thấp, đúng như ý nàng, không cần phải ra lệnh.

Cứ như thế trong một tuần, Văn Tú thay đổi cách quàng khăn và cách bím tóc. Nhân vật từ Cục Chăn Nuôi lẽ ra phải đến đón nàng, vẫn chưa thấy đâu. Đến ngày thứ tám, Lão Kim nói, "Chúng ta phải dời lều đi chỗ khác. Mùa lớn đã đổi hướng nước chảy. Chỗ này không đủ nước cho ngựa uống, và cho cả chúng ta."

Lập tức Văn Tú tru tréo. "Dời trại nữa? Dời trại nữa? Nếu Cục Chăn Nuôi phải người tới đón, làm sao họ tìm ra?" Nàng dương mắt nhìn lão. Từ đôi mắt nhỏ tròn xoe, những hạt lệ rung rẩy lăn ra, trách móc – Người ở Cục Chăn Nuôi chết tiệt cả, bấy ngày nay không thấy một bóng nào, tất cả đều do lỗi của lão, Lão Kim!

Ngày ngày nối tiếp nhau, Lão Kim không dám nhắc đến chuyện dời trại. Mỗi ngày, Lão phải lừa ngựa đi xa hơn tìm những cánh đồng cỏ không quá úa khô. Văn Tú không còn chần chừ ngựa với lão. Nàng đánh mỗi ngày đứng trước lều, trông ngóng.

Một ngày kia có người đến. Đó là một tay lái buôn, đánh xe bò chất hàng hóa bán dạo khắp vùng. Gã hỏi Văn Tú nếu gã có thể ghé vào lều, xin một chút trà bơ. Họ ngồi xuống đất, trò chuyện. Gã bảo Văn Tú, đoàn Thanh Niên Trí Thức từ nửa năm nay không còn chần chừ đất nữa, đang rút về thành phố. Những người đầu tiên về là những người có thể lục gia đình. Kế đến là những người quen biết với Cục Chăn Nuôi. Hầu như tất cả các nữ đoàn viên đoàn Thanh Niên Trí Thức đều đã trở lại thành phố: các cô ấy đều đã thiết lập những mối "liên hệ mật thiết" với Cục Chăn Nuôi.

Nghe đến đây, Văn Tú đứng há hốc mồm.

"Sao cô còn chưa đi?" gã lái buôn hỏi, ra vẻ moi móc những bí mật xấu hổ của nàng.

"Chúng nó đi hết rồi, tôi cũng vậy, tôi sẽ đi... khi nào tôi muốn... trở lại Thành Đô." Hai đầu gối của gã cặp sát hai đầu gối nàng.

Văn Tú ngây ngô nhìn gã. Chắc hẳn gã phải là lính xuất ngũ. Gã là một kẻ lọc lõi, sành đời. Những việc làm tốt đều rơi vào tay bọn lính giải ngũ.

"Với một cô gái như em," gã nói, "thiết lập mối liên hệ tốt đẹp với Cục Chăn Nuôi không thành vấn đề!" Hắn cười, không nói gì nữa. Rồi môi hắn sục sạo trên mặt Văn Tú, trên cổ, giữa cặp vú nàng....

Gã lái buồn nằm trên mình Văn Tú, sờ soạn và lăn lộn, đè bẹp lớp rơm lót giường. Văn Tú muốn trở về Thành Đô. Chả mẹ nàng không giúp được nàng. Nàng chỉ còn cách tự lực tìm một lối thoát. Gã là giềng mối đầu tiên nàng cố.

Ngày sắp sửa tàn và Lão Kim quay về lều, khi bước vào lều nghe tiếng rơm sột soạt từ đằng sau tấm vải bạt của Văn Tú. Lão Kim có thể thấy, dưới chân bức màn, một đôi giày bỏ đàn ông, nằm chổng chơ, để giày lật ngửa. Lão không ý thức được lão đã đứng lặng người hơn một tiếng đồng hồ, cho đến khi mọi thứ đều trở nên tối đen như mực, trong lều lẫn bên ngoài.

Gã lái buồn nhô ra từ sau tấm bạt, xỏ chân vào đôi giày bỏ đã bẹp gót. Hắn không thấy Lão Kim. Hắn đi thẳng ra cửa, nơi vàng trắng đang lên chiều mờ mờ. Con bò cột ở cổ xe chồm tỉnh khi gã leo lên. Gã vặn radio, vừa đánh xe đi, vừa hát ồm ồm.

Từ giường của Văn Tú không có một dấu hiệu nào của sự sống. Nàng vẫn sống; nàng chỉ nằm đó như chết, khô nhọc đảo tròn mắt trong bóng tối. "Lão Kim? Phải lão đó không, Lão Kim?"

"Ờ," Lão Kim ậm ừ, xê dịch vài bước, làm ra vẻ bình thường.

"Lão Kim, có nước không?"

Lão Kim mang lại một bát trà bơ. Văn Tú thò đầu khỏi bức màn, vừa lúc ánh trăng soi tới, Lão Kim thấy đầu và mặt nàng nhể nhại mờ mờ, ướt như chú cừu non mới lọt lòng mẹ. Nàng cố đưa môi gần bát trà. Lão Kim nghiêng mình, tay đỡ lấy đầu nàng. Nàng hơi cau mày, như muốn dằn đầu mình khỏi lòng bàn tay của lão.

"Không có nước hả?" nàng nói, giọng trách móc.

"Ờ," Lão Kim ậm ừ một lần nữa rồi hộc tốc bước ra. Lão lôi con ngựa của mình đến. Lão xoay chân nhẩy lên, tàn nhẫn thúc gót giày vào hông con vật.

Lão Kim cỡi ngựa đi xa mười cây số tới con suối nhỏ ở chân đồi, nơi lão đã kéo nước cho Văn Tú tắm một ngày nắng ấm. Lão lấy thật nhiều nước, đầy hai bi đồng nhà binh. Khi lão về tới lều, trăng đã lên cao. Văn Tú vẫn còn nằm bên trong khu vực riêng của nàng ở góc lều.

"Ra uống đi! Nước đây!"

Lão luồn một bì đồng nước vào cho Văn Tú. Chẳng mấy chốc lão đã nghe tiếng ồng ọc chảy vào cái chậu sắt. Một lúc sau, Văn Tú lại chìa tay ra hiệu cho bì đồng nước thứ nhì.

Lão Kim phản đối, "Tôi lấy nước để cô uống."

Chẳng nói một lời, nàng nắm lấy sợi dây đeo bì đồng, lôi vào. Một lần nữa, lão nghe tiếng nước khua. Nàng lại tắm rửa. Nàng không thể chịu nổi nếu không tắm rửa. Lão Kim nghĩ, đặc biệt là hôm nay. Một lúc sau, nàng đã mặc y phục và bước ra, hai tay bê chậu nước. Nàng đi khỏi lều một khoảng khá xa mới đổ bỏ.

Theo ý Lão Kim, dáng đi của nàng đi không còn chính chu như trước.

"Lão Kim," nàng hỏi, lễ phép đưa cái bì đồng, "còn lại một chút nước. Lão có uống không?"

"Cô uống đi." Lão Kim trả lời.

Không nài nỉ nữa, nàng lấy từ trong túi áo ra một quả táo, cắn thật húng dưới miệng bì đồng. Nước rớt thành dòng mỏng tanh. Bằng một bàn tay, nàng lăn đều trái táo, rửa đủ mọi bề. Nàng ngước mắt, thấy Lão Kim đang nhìn mình. Nàng mỉm cười thật nhàn nhả và bắt đầu ngoạm vào quả táo, nhai ngấu nghiến. Gã lái buôn đã cho nàng quả táo. Nàng cầm nó bằng hai tay kít ăn. Tuy nhiên, không cần thiết phải dùng cả hai tay, thật tình quả táo có hơi nhỏ.

Văn Tú tiếp tục ở lại lều cả ngày trong khi Lão Kim đi chăn ngựa. Mỗi đêm khi trở về, Lão Kim lại thấy một đôi giày bỏ đàn ông to dùng dưới bức màn vải bạt. Một lần nọ, một chiếc giày bị thấy hơi xa, khoảng vài mét, gần bếp lửa giữa lều. Lão Kim dùng một tay nhặt cây kẹp lửa. Lão ngắm nghía chiếc giày nằm sòng sọt. Rồi lão thò cây kẹp, gấp nó, thả vào lửa. Da giày bị nướng khô, cháy xèo xèo, úa rịn những hạt dầu nhỏ, rồi quăn queo cong vẹo và bốc ra những cụm khói đặt sệt chuyển từ từ thành màu tro xám. Mùi khét lẹt bao trùm khắp cả lều.

Lão Kim nhận biết chiếc giày. Chỉ một số ít người ở thảo nguyên này có khả năng khện khạng trong một đôi giày như thế. Một đôi thuộc Đảng Ủy

Đảng Cộng Sản Cục Chăn Nuôi, hai đôi thuộc Phòng Tổ Chức Cục Chăn Nuôi. Chỉ có ba đôi mà thôi.

Mấy ngày trước Văn Tú đã nói với Lão Kim, "Những người tới gặp tôi là những nhân vật quan trọng, lão biết không."

"Quan trọng đến mức nào?" Lão Kim không nhìn được.

"Vô cùng quan trọng. Họ đều nắm quyền xét duyệt văn bản. Nếu họ không chấp thuận và đóng mộc giấy tờ thì đừng hòng trở lại Thành Đô." Nàng nhìn lão, nhưng ta khó nói ánh mắt nàng có quả quyết hay không. Giọng nàng vẫn chùng thấp, đều đều khi Lão Kim, quá chán nản và bức bối, bỏ ra ngoài, lặng lẽ chia xốt nỗi lòng với lũ ngựa.

Về phần mình, Lão Kim, như một con thú, hiểu được xúc cảm của loài người nhưng không tài nào diễn đạt bằng lời nói, chỉ biết nhìn nàng bằng nét mặt ngây ngô, sững sốt. Đã mấy ngày nàng không đi chăn ngựa, những chỗ phồng nằng trên mặt bắt đầu nứt nẻ. Bên dưới những kẻ nứt là lớp da non hồng hồng. Trong khi nói chuyện, móng tay nàng không ngừng cào gãi những mảng da chết, để lộ ra những khoảng thịt non, trông như những bông đậu tằm hoang.

"Tôi đã chạm chân – mấy năm nay đám con gái đoàn Thanh Niên Trí Thức đều làm như thế để được Cục Chăn Nuôi trả về. Có lẽ giờ này tại nó đều có việc làm ở Thành Đô. Lão nghĩ xem, với một thiếu nữ, không tiền cũng như không quen biết ai, thì có phải đây là tất cả những gì nàng có được?" Trong khi nói, nàng ngược mắt lên như cố biện bạch. Nàng cũng nói cho lão biết rằng nếu nàng chỉ ngủ với một người thì không được việc. Những người không ngủ với nàng sẽ tìm cách ngăn chặn.

Lão Kim vừa gạt đầu vừa cuộn trên đùi một điếu thuốc to hơn lệ thường. Văn Tú đã kể cho lão nghe mọi chuyện. Chẳng phải vì nàng muốn nghe ý kiến của lão. Ngược lại – chính vì lão sẽ chẳng có ý kiến, ý cò gì hết. Nói cho cùng, súc vật có thể có ý kiến hay chăng?

Tầm vài bát khế lay động. Gã đàn ông đang tìm chiếc giày thứ nhì. Gã không ngừng cầu nhàu, "con bà nó." Lão Kim ngồi, quay lưng lại tầm vài bát,

miệng phì phèo điều thuốc. Lão rit mấy hơi thật mạnh, cổ trút hết không khí ra khỏi lồng ngực.

Gã kia ở trong một tình thế khó xử. Là một viên chức cao cấp ở Cục Chăn Nuôi, gã không thể để cho Lão Kim nhìn thấy gã dưới ánh đèn dầu và nhận diện được gã. Gã quá bận rộn, lúc đến đây, gã không buồn chào hỏi Văn Tú một lời, gã chỉ tiến thẳng đến mục tiêu. Đèn lúc nào cũng thấp tù mù nên mặt mũi nàng ra sao, gã cũng không rõ.

Tình huống khó khăn của gã làm Văn Tú phải hỏi thẳng Lão Kim. "Lão Kim, lão có thấy chiếc giày da nào không?"

"Giày của ai? " Lão Kim trả lời.

"Không cần biết giày của ai. Lão có thấy ở đâu không?" Văn Tú cao giọng. Nàng đi ra, đứng trước mặt lão. Mái tóc rối bù, xô lệch ôm hai bên mặt. Chiếc áo choàng nhà binh màu xanh cút ngựa không gói đủ hết cơ thể nàng, để lộ một chút ngực trần ở bên trên, một chút đùi non ở bên dưới. Ánh lửa chập chờn nháy múa trên gương mặt đã gầy xẹp với đôi má hóp và hai hố mắt sâu thẳm.

"Lão có nghe câu hỏi của tôi không?" nàng to tiếng hơn, vừa van nài vừa ra lệnh.

Lão Kim để hết tâm trí hút thuốc, hít thật sâu đến khi lồng ngực căng phồng, rồi thở ra thật dài như thụt ống bễ.

"Lão có phải là trâu bò không? Lão không hiểu tiếng người hay sao...?" Văn Tú cúi kính ngời xồm xuống đất, đối diện lão, hai vạt áo xổ toẹt ra, trưng bày cả những chỗ cần phải được che đậy. Như thế, trước mặt một con vật, loài người không cần đến liêm sỉ.

Lão Kim nghe đằng sau lưng mình, nhân vật quan trọng đang len lén chuồn ra cửa, mang mỗi một chiếc giày.

Văn Tú vẫn khỏa thân trên mình chiếc áo nhà binh, đi chân trần đêm bước tới, lui trong lều... Nàng nhặt một cái bi đồng, lắc mạnh. Trống rỗng. Cái bi đồng kia, cũng thế. Họ đã đóng trại ở giải đất khô như ngói này hơn một tháng nay. Mỗi ngày Lão Kim phải cỡi ngựa đi xa mười cây số để lấy hai bi đồng nước. Từ hôm ấy trở đi, nàng không được cung cấp nước nữa.

Đã năm hôm không có nước. Chỉ có sữa và trà bơ để uống. Không còn những ngày chỉ một gã đàn ông, giờ đây có khí hai, thậm chí là ba tên, đến với Văn Tú. Ban đêm, Lão Kim vừa nghe tiếng chân một người ra đi, hầu như có người khác lập tức nổi gót vào. Cỏ trên lối đi đã mòn nhẵn. Lão Kim treo một nhánh cây gai ở cửa lều, hy vọng gai sẽ móc mù mắt ai đó. Nhưng tất cả đều len lét tránh được. Giờ đây, trước khi trèo lên giường Văn Tú, điều họ quan tâm nhất, là cất giấu giày cho thật kỹ.

Rạng sáng ngày thứ năm, Văn Tú gần như phát khùng. Trọn cả đêm nàng không ngủ được, và không biết ai là ai. Sau khi gã đàn ông cuối cùng ra về, nàng lết ra khỏi giường. Từ bên giường mình, Lão Kim nhìn nàng lê tấm thân tàn tạ đến gần lão, nàng đồng thanh nói, "Lão Kim, mấy ngày nay không còn một giọt nước!"

Lão Kim nhìn đôi mắt hoang dại của nàng, vẫn những đường gân máu đỏ. Lão cũng ngủ được mùi hôi hám không chịu nổi từ thân thể nàng bốc ra. Như thể không còn nước để gột rửa, nàng đã đánh mất chút tự trọng và lý trí còn sót lại.

Lão Kim, từ tốn và trịnh trọng, bắt đầu mặc y phục, vừa lăm bắm một mình. Cái quần của lão, cứng nhấc vì thấm đẫm mồ hôi và bụi đất, như tự ý đứng bên cạnh giường. Lão quơ lấy quần mặc vào, tuy nhiên ta không thể nói, lão mặc quần hay quần mặc lão.

Văn Tú đến gần lò lửa đã tắt, ngắm nghía, nhưng không nhận ra phần còn lại của cái đế giày đã cháy quăn queo. Nàng thề thề mắng Lão Kim, "Lão làm cái đếch gì mà chạm thế?"

Lão Kim ngưng ngay mọi cử động.

Văn Tú, cảm thấy một điều gì không ổn sắp xảy ra, trừng mắt nhìn Lão Kim và nhíu mày hơn.

Lão Kim đến bên nàng. "Cô đang mãi dâm, cô biết không?"

Văn Tú vẫn trừng mắt. Rồi nàng nguýt dài và điệu hãnh hời lại, "Lão nói gì thế?"

"Cô là một con đĩ," lão nói.

"Cóc làm đĩ với lão," nàng trả đũa.

Đến tiết Lập Đông, Văn Tú phải nhập viện. Nàng vừa nạo thai. Một xấp giấy bản nâu dày cả nửa tấc lót dưới chân nàng để thấm máu chảy. Lão Kim chau chực ngoài cửa phòng, mong có ai gọi lão vào. Nhưng chẳng ai nói gì đến lão. Y tá công khai bàn đến Văn Tú bằng các biệt hiệu như "Giày Lủng" hay "Gái Hoang." Y như trường hợp một đoàn viên Thành Niên Trí Thức ở trại Giải Phẫu, người ta cũng công khai gọi hắn là "Trương Ba-Ngón." Khẩu súng trường của hắn bị cướp cò, cứ coi là như thế, bắn văng mất ba ngón chân hắn. Sau khi lành vết thương, "Trương Ba-Ngón" sẽ trực chỉ Thành Đô. Gã đã bán hết sự sản để mua loại cỏ quý Đông Trùng Hạ Thảo. Tại Thành Đô, cỏ sẽ bán được giá cao, ngoài ra lại nhẹ, dễ dàng chuyển chở. Ai cũng biết gã đã cố ý nhắm bắn ngón chân mình. Một khi gã trở thành tàn tật, không còn cách gì khác ngoài trừ chờ gã trở về Thành Đô.

Lão Kim canh gác Văn Tú đến ngày thứ ba; Trương Ba-Ngón đi ngang, ngồi xuống băng ghế Lão Kim đang ngồi. Hắn biểu Lão Kim một điều thuốc, rồi bước vào phòng Văn Tú.

Chỉ sau khi hút được gần nửa điếu, Lão Kim mới cảm thấy có điều không ổn. Lão bật dậy, đẩy cửa. Cửa khóa từ bên trong. Lão lùi lại lấy thế, rồi co chân lấy hết sức bình sinh, đập liên tiếp mũi giày bốt bịt đồng vào cánh cửa. Tiếng gáo thét của lão, "Quân súc sinh! quân cầm thú!" khiến toàn thể y tá của phiên trực đổ xô đến. Chẳng mấy chốc, mọi giường bệnh đều bỏ trống. Ngay cả các bệnh nhân bại liệt cũng lăn xe theo hàng lang đến chứng kiến cảnh tượng náo nhiệt trước cửa phòng Văn Tú.

Nhiều y tá giữ chặt Lão Kim không cho lão đá vào cửa phòng, nhưng lão vẫn kêu gào "Đồ súc vật! đồ súc vật!" Tiếng gáo la của lão khàn đặc dần.

Trương Ba-Ngón bước ra khỏi phòng Văn Tú, mọi người tách ra chữa lỗi đi chỗ gã. Gã hất mái tóc bóng nhẫy ra sau, thái độ ngهنh ngang như một thằng lưu manh vô lại. Hắn nói với đám đông, "Mấy người đang làm gì vậy? Có gì mà ầm ỹ thế? Ai muốn, cứ xếp hàng!" Hắn trở tay vào phòng Văn Tú, rồi vào Lão Kim. "Tui xác nhận, Lão Kim là người đầu tiên trong hàng."

Lão Kim nhấc chân, dậm chiếc giày bốt mũi bịt đồng lên những ngón còn lại của Trương Ba-Ngón. Trương Ba-Ngón rống lên như ngựa hí.

Y tá la lối để giải tán đám đông. Rồi họ bàn cãi ồm to.

"Nếu đó là một con lừa để giống, có lẽ cũng không ăn nhảm gì với cô ấy"

"Vừa cầm máu xong, cô ấy đã dụ dỗ đàn ông lên giường rồi."

Lão Kim quay trở lại chỗ của lão trên băng ghế.

Cơn bão tuyết bắt đầu lúc nửa đêm. Lão Kim choàng tỉnh vì lạnh. Lão thấy cửa phòng Văn Tú mở toang, nhưng giường nàng trống không. Lão chờ một chút, nàng vẫn không trở lại. Lão ra ngoài tìm nàng, run bần bật vì hoảng hốt. Lão thấy nàng bên vệ đường, té khuỵu trên mặt đất. Tuyết đã phủ một lớp trắng xóa trên mái tóc huyền. Nàng nói nàng đi tìm nước. Nàng nhớ nước; nàng thêm một lần tắm gội đang hoàng, sạch sẽ.

Lão Kim bế nàng lên, âu yếm ôm nàng trong tay, thân thể nàng mềm mại trong lòng lão. Mặt nàng sưng phù đến mức trong vắt, nhưng vẫn xinh xắn. Cơ thể mảnh mai, bé bỏng đến mức tội nghiệp của nàng run rẩy trong đôi tay khổng lồ của lão. Lão ôm nàng, đứng một lúc trong bão tuyết. Lão không mang nàng về bệnh xá. Lão bồng nàng đến chuồng ngựa, nơi có ngựa của lão. Mỗi lúc có luồng gió thổi, lão lại quay lưng chặn cơn gió, và đi thụt lùi. Văn Tú trôi giạt giữa tỉnh và mê. Có lần, cảm nhận một chất lỏng ấm nóng nào đó nhỏ xuống mặt, nàng bồng bàng hoảng. Không bao giờ nàng nghĩ rằng lão biết khóc, hay có thể rơi nước mắt cho nàng.

Qua hôm sau, trời trong sáng lại. Cánh đồng cỏ phủ một màu trắng tang tóc. Bụi cây thươg nhớ những chiếc lá đã lìa cành; các giọt nước đá li ti, trong vắt đọng trên những nhánh nhỏ gầy guộc đan lẫn vào nhau.

Lão Kim ngồi dưới một bụi cây, ngắm Văn Tú phía đằng xa đang lợ mợ với khẩu súng trường. Nàng nói cho lão biết hôm nay nàng sẽ thi hành kế hoạch. Nàng học được một chút gì đó từ Trương Ba-Ngón. Điều thuốc ngậm trễ tràng bên khe miệng Lão Kim tắt ngúm từ lâu. Lão chờ tiếng súng nổ.

Thân hình tiều tụy của Văn Tú trông mong manh và nhỏ nhắn, một bím tóc xổ ra. Vì một lý do nào đó, nàng quay đầu lại nhìn lão.

Lão chẳng nói cũng chẳng biểu lộ gì ra nét mặt; điều thuốc kénh xù như khẩu thần công kẹp trên môi cũng không nhúc nhích.

Nàng mỉm cười thật nhanh. Rồi nàng đặt súng xuống.

"Tôi sợ mình không nhắm trúng," nàng nói, giọng run rẩy. "Tự bắn mình thật khó. Tôi không làm được."

Nàng lại mỉm cười và kê mũi súng vào bàn chân, ngược mặt lên trời và nhắm nghiền mắt như một đứa trẻ không dám đối diện với nỗi đau. "Như vậy chắc khá hơn. Mà này, khi tôi té xuống, lão làm ơn đưa tôi vào bệnh xá ngay lập tức, lão nhé?"

"Tôi sẽ đưa cô đi." Lão Kim đáp.

"Tôi sắp sửa bóp cò – mà này, lão sẽ nói với họ, súng bị cướp cò, phải không?"

"Dĩ nhiên tôi sẽ nói vậy," một lần nữa Lão Kim trả lời.

Mặt nàng trắng như tuyết, đôi môi mím chặt, tái nhợt. Súng vẫn chưa nổ. Nàng lại nói, "Lão Kim, quay mặt đi. Đừng nhìn tôi."

Lão Kim kéo cái nón vải kiểu Mao màu xanh lá xuống tận cằm, dấu mặt trong nón. Một lúc khá lâu, vẫn chỉ là sự im lặng rợn người. Lão nhấc nón ra, thấy nàng trên mặt tuyết, cuồn tròn như một quả cầu nhỏ, khẩu súng vất cách đó một bước.

Nàng nói, mặt đầm đìa nước mắt, "Lão Kim, tôi van lão, làm ơn giúp tôi. Tôi không thể nào tự bắn mình..."

Lão Kim nhìn nàng.

"Lão Kim, tôi van lão, nếu lão bắn cho khéo, tôi có thể được trở lại Thành Đô. Mùa đông đang đến. Tôi ghét nhất mùa đông ở đây! Không một ai trong bọn họ đã giúp tôi. Bây giờ lão là người duy nhất có thể..." Thình lình nàng chạy ù đến, ôm Lão Kim và áp môi mình vào môi lão – đôi môi khô, đắng vì một đời hút thuốc.

Lão Kim lách khỏi tay nàng. Lão nhặt cây súng. Nàng đưa mắt trông theo, như thể được cứu vớt, ánh mắt tin tưởng hoàn toàn.

Lão Kim tựa khẩu súng ngang hông, lùi lại vài bước. Rồi lão lùi thêm vài bước nữa.

Văn Tú đứng thẳng, nhìn ngay vào nòng súng.

Bỗng nhiên, nàng bảo Lão Kim chờ. Nàng cẩn thận thắt lại bím tóc đã sút. Mắt nàng vẫn nhìn Lão Kim. Nàng yếu ớt mỉm cười một lần nữa.

Lão chợt hiểu. Qua tư thế đứng đặc và an nhiên tự tại của nàng, lão hiểu ra tính cách siêu thoát, bay bổng của một lời vĩnh biệt. Lão hiểu ngay lập tức ước nguyện của nàng.

Lão đặt súng lên vai. Lão từ tốn đưa nòng súng lên cao. Nàng vẫn đứng im không động đậy, như đang được chụp ảnh.

Súng nổ. Nàng ngất xỉu, rung rẩy như cánh bướm trên mặt đất, từ môi nàng phát ra tiếng rên của một người đàn bà đang ở tuyệt đỉnh yêu đương. Lão Kim hạ súng; lão biết không cần đến phát thứ nhì.

Khi mặt trời lên tới thiên đỉnh, Lão Kim đặt thân thể trắng muốt, tinh khiết của nàng vào cái hồ cạn hình chữ nhật. Lão đã xúc tuyết đổ đầy hồ, mặt trời đã hâm nước ấm đúng như sở thích của nàng.

Mì mắt khép, và dưới vầng hơi nước, nàng đẹp như Tiên Nữ trong tranh bích họa ở đền thờ.

Lão Kim cũng cởi bỏ y phục. Lão tỉ mỉ quan sát sự bất toàn của thân thể mình, rồi nhìn sang nàng, một Văn Tú bình an. Lão quay ngược nòng súng nhắm vào ngực mình. Một đầu dây thừng cột vào cò súng, đầu kia vào một hòn đá. Rồi lão đá hòn đá, nó lặn xuống dốc, một tiếng súng vang lên, máu nóng phụt ra từ lồng ngực lão.

Lão bò đến bên Văn Tú và trùm mình vào hồ nước. Lão ôm Văn Tú. Chẳng mấy chốc, tuyết sẽ phủ kín hai người.

HẾT

Chú thích:

1. Thành Đô (Chengdu) thủ đô của tỉnh Tứ Xuyên.

2. Dục trong tựa đề Thiên Dục có nghĩa là tắm gội, như dục trong một dục. Thiên Dục là chuyện ngắn nổi bật nhất trong tuyển tập *White Snake and Other Stories* (Bạch Xà Nương).

Tiểu sử Nghiêm Ca Linh (Geling Yan, hay Yen, Ko-ling):

NCL sinh tại Thượng Hải, gia nhập đoàn Nhân Dân Giải Phóng Quân năm mười hai tuổi, là diễn viên múa trong các vở ballet và vũ nhạc dân tộc. Cuối những năm 1970, NCL bắt đầu viết trong vai trò phóng viên tường thuật cuộc chiến tranh biên giới Hoa Việt. Sau khi giải ngũ năm 1985, với chức vị tương đương Thiếu Tá, NCL về Bắc Kinh, ra mắt tiểu thuyết đầu tay, *Green Blood*. NCL có rất nhiều tác phẩm được xuất bản rộng rãi tại Trung Quốc, Đài Loan và Hồng Kông, nơi cô đã giành được rất nhiều giải thưởng văn chương. Nhiều chuyện dài, tuyển tập chuyện ngắn đã được dịch ra tiếng Anh và nhiều thứ tiếng khác (Hòa Lan, Pháp, Đức, Do Thái, Ý, Nhật, Bồ Đào Nha, Thái...) *Fusang* là truyện dài đầu tiên của NCL dịch sang tiếng Anh, xuất bản dưới tên *The Lost Daughter of Happiness*. NCL cũng viết trực tiếp bằng tiếng Anh, truyện dài *The Banquet Bug* (*The Uninvited*). Ngoài các giải thưởng văn học, NCL cũng đoạt được vô số giải thưởng cho các kịch bản phim, TV và radio và có lẽ là người duy nhất trên thế giới vừa là hội viên Hội Nhà Văn Trung Quốc vừa là hội viên *Writers Guild of America* của kinh đô điện ảnh Hollywood.

Rất nhiều tác phẩm của NCL đã và sẽ được dịch sang tiếng Việt dưới tên Nghiêm Ca Cẩm. Truyện *The Lost Daughter of Happiness* – do nhà xuất bản Security (?), truyện *Suizi Stories* – NXB Bách Việt, truyện *The Ninth Widow* (Người quả phụ thứ chín) NXB Văn Hóa Thông Tin VN năm 2007; truyện *The Banquet Bug*, đã bán bản quyền cho NXB Phương Nam, Tuyển tập *White Snake and Other Stories* đang thương thảo với NXB Bách Việt.

Dịch giả Larry A. Walker cũng là phu quân của NCL. Họ hiện đang cư ngụ tại vùng vịnh San Francisco Bay Area.